

KIS LAP

TAVASZI ÁLOM. (Lásd a 298. lapon.)

XXVIII. kötet, 19. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1885. május 10-én.

VERONKA UTAZÁSA.

— Elbeszélés, számos képpel. —

(Folytatás.)

E is hozta s Veronka és Danika lementek. Veronka azonnal körülnézegetett, de nem látta, amit keresett.

— Kérem, adja ide a ruhánkat, hadd öltözzünk fel.

— Még nem lehet, még nem száradt meg.

— Hol van?

— Ki van terítve, nem szükséges rá gondolnod.

— De én látni akarom, kiáltá Veronka indulatosan. Már nem lehet olyan nedves, hogy fel ne ölthessük. Adja ide!

Korpásné asszonyom végig nézett a mérgelődő leánykán.

— Hallod-e, kis leány, mondá aztán, velem nem lehet így beszélni, mert rád verek. Mondtam, hogy a ruhát még nem ölthetitek fel s ezzel vége.

Danika ijedten huzogatta a Veronka kezét, hogy intse, ne kössön bele ebbe a veszedelmes, durva asszonyba, mert bizony még megveri őket. Korpásné azonban nem fenyegetőzött tovább, hanem mindegyiköknek egy-egy bögre tejet és egy darab kenyeret adott.

— Fogjátok, reggelizzetek, aztán majd megmondom, mi lesz.

A tejecke jó volt, meg is itták s Veronka kíváncsi volt rá, mit akar velök Korpásné asszonyom. Így szólt tehát:

— Nincs sok időnk, sietnünk kell, hogy eljussunk oda, a hova indultunk.

— Most egyelőre még itt maradtok. Az uram odakint dolgozik az udvaron,

árkot kell ásni, hogy a sok esővíz lefusson. Menjetelek oda és segítsetek.

Veronka szinte vörös lett a haragtól.

— De mi nem azért indultunk utnak, hogy itt dolgozzunk.

— Azt én nem bánom. Most itt vagytok, hát dolgozni fogtok, mert az én házamban nem szabad heverni. Menjetelek szaporán.

Veronka szeretett volna daczolni, de aztán jobban meggondolta. Végre is jobb odakint a napon, mint itt a szobában. És ott kint talán rátalál valahol a ruháikra, bizonyosan a napra terítették ki. Csak egyszer rátaláljon, hamar felöltöznek és megszöknek.

Kézen fogta tehát Danikát és kiment. Az öreg gazda ott ásta az árkot s megmutatta nekik, hogy ők meg hová hordják el a földet. Veronka majd megpukadt mérgében, míg Danika csöndes megadással dolgozgatott, csak néha-néha pillantva Veronkára olyanformán, mintha azt akarná mondani:

— Hát kellett ez nekünk? Nem jobb dolgunk volt otthon?

Veronka azonban nem egykönnyen adta meg magát. Az udvaron hiába nézegetett szét, nem látta sehol sem ruháikat. Délben tehát ismét így szólt Korpásnéhoz:

— Most már csakugyan mennünk kell. A ruháink már bizonyosan megszáradtak.

— Még nem szárazak, felelé Korpásné kurtán. Már mondtam, hogy a mikor ideje lesz, megkapjátok, addig pedig ne boszants ilyen haszontalan fecsegéssel, mert kikapsz.

M
hogy a
szándé
kitalál

—
most m
a szép
Danika

—
Veron
nem ta
megfos
lépést
akarna

—
szat.

M
utasít
volna,
De m
hetyk
félve

Veron
olvaso
kis gy
jutott
ugyan
De V
elárul
mal m

—
hogy
tenni
elfogr

—
vagyu
mink
tudni

Most már nem lehetett semmi kétség, hogy az öreg asszonynak valami titkos szándéka van. Csak azt nem bírta Veronka kitalálni, hogy micsoda?

— A pénzünket mind elvette... most már bizonyosan meg akarja tartani a szép ünneplő ruhánkat is, sohajtá Danika.

— Az bizonyos, hogy ide adja, felelé Veronka. De hát ha csak ezt akarná, akkor nem tartana itt tovább. A ruhánktól már megfosztott és mégis úgy őriznek, hogy egy lépést sem tehetünk felügyelet nélkül. Mit akarnak velünk?

— Bizonyosan valami nagyon rossz... talán meg is ölnék!

Máskor Veronka gunyosan rendretasította volna Danikát és azt mondta volna, hogy ne beszéljen ilyen ostobaságot. De most már nem volt olyan nagyon hetyke és elbizakodott, sőt a mint Danika félve sugta azt a borzasztó gyanuját, Veronka elsápadt és megborzadt. Igen, olvasott már ő olyan történetet is, hogy kis gyermekek gonosz emberek hatalmába jutottak, kik megölték. Ez a ház pedig ugyancsak hasonlít valami rablótanyához! De Veronka mégsem akarta Danika előtt elárulni rettegését s erőltetett nyugalommalmondá:

— Ugyan hova gondolsz, Danika, hogy megölnének! Nem szabad ám azt tenniök, majd jönnének a csendőrök és elfognák őket.

— Igen, de nem tudja senki, hogy itt vagyunk... ha egy nagy gödröt ásna és minket oda temetnek, hát ki fogja azt tudni?

Az történt, amire még nem volt példa: most az egyszer Veronka nem tudott felelni Danikának. Telve voltak rettegéssel mind a ketten és most már csak arra gondoltak, hogy megszökjenek. Mindegy, ha szép ruhájok odavész is, ha rongyos koldusruha van is rajtok, — csak élve menekülhessenek erről a veszedelmes helyről.

Hanem biz' ez nem volt olyan könnyű. Korpásné asszonyom csakugyan szigoruan őriztette őket. Már harmadik napja voltak ott, de az udvarról ki nem mehettek, a kapu mindig csukva volt. És Veronka jól látta, hogy ha nincs is senki az udvaron, mégis felügyelet alatt vannak: az ablaknál mindig ott leskelődtek (Lásd a képet a 292. lapon.) a Korpásné fiai, bizonyosan, hogy mindjárt lármát csapjanak, ha Veronka és Danika megpróbálnák kinyitni a kaput, vagy keresztül mászni a kerítésen. A harmadik napon Veronka végre eltökélte, hogy akármiképp, de szökni fognak. És ezuttal jó szerencse kedvezett nekik.

Egy szekér állt meg a kapu előtt s a szekeres bejött a házba. Nagy alkudozás kezdődött, Korpásné asszonyom előhordott mindenfélét: csibét, tojást, tejet, vajjat s a szekeres megvette. Ott őgyelgett az alkudozók mellett a Korpásné két fia is és Veronka észrevette, hogy a nagy vásár miatt most senki sem ügyel reájok. Oda-sugott Danikának:

— Szaladj ki a kapu elé, mintha a kocsit, lovat néznéd. Én mindjárt utánad megyek, aztán elmenekülünk.

Ugy is lett. A következő pillanatban kint voltak a kapu előtt, aztán futásnak

eredtek. Dobogott a szívök, remegtek, mintha a tatárok üldözték volna őket. Hátra sem mertek pillantani, azt sem tudták, észrevette-e valaki a házban szökésüket, jön-e valaki utánok.

— Csak amoda a domb mögé jussunk, azután nem látnak többé, szólt Veronka.

És futottak teljes erejükből, el is jutottak arra a helyre, hol az ut egy jókora domb mögé kanyarodott. Itt végre megálltak, már azért is, mert egészen elfogyott a lélekzetök. A mint hátra pillantottak, nagy örömmel látták, hogy a domb eltakarja őket, a háztól most már hiába néz szét Korpásné asszonyom, nem tudhatja, merre mentek.

— Hanem keresni fognak bizonyosan, monda Veronka. Igyekezniünk kell, hogy mentől messzebb jussunk.

Rövid ideig pihentek, aztán tovább futottak. Danika ezuttal versenyt futott Veronkával és aggódva kérde:

— Gondolod, Veronka, hogy nem érnek utól?

— Most már nem... legalább azt hiszem. De azért csak siessünk!

Siettek is, a meddig csak a lábuk bírta. Jó messzire jutottak s végre Veronka így szólt:

— No, most már pihenhetünk egy kicsit.

Danikának ugyancsak szüksége volt a pihenésre, mert már alig bírta emelni a lábát. Leheveredtek tehát az ut mellé a fűbe, de a kis Danika a legcsekélyebb neszre, egy-egy madárka fölrebbenésére is ijedten ugrott talpra és nézett abba az irányba, a melyből jöttek.

— Ugy-é, Veronka, most már igazán nem érnek utól?

— Oh, most már nincs mitől félünk.

— És ha utolérték volna, akkor visszavisznek, talán meg is ölnek...

— Nem... azt nem merték volna tenni, biztatta Veronka. Nem szabad ám senkit megölni, mert különben eljönnek a törvény emberei és börtönbe viszik a gonosztevőt.

— Igen, de ha nem tudják? Senki sem tudta, hogy mi ott vagyunk azoknál a gonoszoknál... ha megölnek és eltemetnek mély gödörbe, soha senki sem tudta volna meg, ugy-e?

Veronka nem felelt. Máskor ugyancsak hetykén elmondta volna, hogy Danika badarságot beszél; de most maga is borzadt, mikor arra gondolt, milyen rettenetes helyen voltak ott abban a magányos házban... Danikának aligha igaza nincs... alighanem halálos veszedelem várt ott rájuk.

— Csakhogy megszabadultunk onnan! monda elgondolkozva. Most már

... AZ ABLAKNÁL LESKELÖDTEK.

(Lásd a 291. lapon.)

csak azt szeretném tudni, hogy ezen az úton jó irányban megyünk-e. Csak jönne valaki, a kitől kérdezhetném.

— Jaj! Hátha megint olyan rossz emberekre akadunk? Kivált most...

olyan rongyos ruha van rajtunk... mindenki koldusoknak fog hinni.

Ezt Veronka már előbb gondolta maga is, csak nem akarta vele Danikát még inkább elbusítani. Nem is valami

...AZ ASSZONYISÁG KRAJCZÁRT AKART DOBNI. (Lásd a 294. lapon.)

nagyon csalódnék, a ki koldusoknak hinné őket. Hiszen nemcsak kopottak, rongyosok, hanem nincs egy árva fillérijök sem, koldulniok kell, ha megéheznek. De Veronka most már erre is el volt tökéelve.

Danika egészen más valamin törte a fejét és hosszú hallgatás után félénken megszólalt:

— Veronka... mondanék valamit, ha meg nem haragudnál...

— Nem én... mi az?

— Nagyon fáradt vagyok... éhes is... félek is... Nem térhetnék haza?

— Mintha az olyan könnyű volna! Hát haza tudnál találni?

— Oh, hiszen kérdezősködhetnénk... bizonyosan akad ember, a ki tudja, merre van Kőfalu.

— Igen, de akkor el kellene mennünk a Korpásék háza előtt, a honnan megszöktünk. És ha meglátnak, bizonyosan elfognak...

— Oh, akkor inkább ne menjünk! kiáltá Danika rémulten. Menjünk akárhova, csak oda ne!

— Nem is megyünk, ne félj semmit. De figyelj csak, mintha kocsizörgés hallatszanék messziről.

Csakugyan az hallatszott, s Danika ijedten bujt egy bokor mögé.

— Hátha azok a rossz emberek jönnek utánunk! mondá remegve.

Elbujtak mind a ketten, de Veronka ki-kinézegetett a bokrok közül s egyszerre örömmel kiáltá:

— Ne félj semmit, Danika, nem azok! Uri hintó!

Csakugyan az volt. És a hintóban egy igen előkelő fiatal uri hölgy ült s mel-

lette finom öltözetű ur. Veronkának rögtön nagy bizalma támadt hozzájuk.

— Tudtam én, hogy elébb-utóbb megfordul a szerencse. Ezek az uri népek bizonyosan utba igazitanak. Meg is szólítottam őket.

Kimentek az utra s a mint a kocsi közelre ért, Veronka egészen bátran intett, hogy álljanak meg. A kocsis meg is állította a lovakat, de az ur meglehetősen nyersen kiáltá:

— No, mit akartok? Micsoda vakmerőség ez, megállítani a kocsit?

De az asszonyság krajezárt vett elő és oda akarta dobni Veronkának. (Lásd a képet a 293. lapon.)

— Szegény koldus gyermekek, mondá. Hadd legyen egy kis alamizsnájuk.

Veronka azonban fülig elvörösödve felelé:

— Nem vagyunk mi koldusok, kérem alásan... nem azt akartam...

— Hát mit?

— Hát csak azt akartam kérdezni, jó uton vagyunk-e itt Budapest felé?

Az ur is, az asszonyság is nagyot nevetett.

— Budapest felé! Szólt végre a fiatal hölgy. Talán oda indultok?

— Igen is, oda, felelé Veronka határozottan.

— Az bizony még kissé messze van, kis lány! Ez az ut oda is vezet ugyan, de nagyon sok más hely felé is. És ugyan mi jutott eszetekbe, hogy ilyen nagy utra indultatok?

— Az atyánkhoz megyünk... anyánk már nem él... atyánk Budapesten van.

Az ur azonban már türelmetlen lett:

— Hát csak menjetek Isten hírével, mondá. Kocsis, hajts tovább!

— Megálljunk csak, szólt az asszony-ság s aztán sugva mondá az urnak: Jó gondolatom van, ennek a két gyermeknek nagyon jó hasznát vehetjük. Bizd csak reám. Majd meg fogod érteni.

Aztán ismét Veronkához fordulva kérdé:

— És eddig hol éltetek?

— Itt egy faluban, egy özvegyasszony-nál. . . elhitették velünk, hogy atyánk nem él, de én megtudtam, hogy igen is él, hát megszöktünk, hogy hozzá menjünk. Mikor elindultunk, nem voltunk ilyen koldusruhában, de utközben rossz emberek megfosztottak a pénzüinktől és a szép ruhánktól, nem is akartak elbocsátani, de megszöktünk.

— Ugyancsak benne vagytok a szökésben, szólt az asszony-ság nevetve. Hanem úgy látom, kis testvéred nagyon fáradt. És tudod-e, milyen messze van ide Budapest?

— Nem. . . egészen pontosan nem tudom. . .

— No, egészen pontosan én sem tudom, de az bizonyos, hogy van vagy harmincz mértföldnyire és tí öt hét alatt sem értek el oda.

Veronka elsápadt, Danika pedig majd hanyatt esett ijedtében. A fiatal hölgy azonban szelíden így szólt ismét:

— Ne ijedezzetek, hanem örvendeztetek, hogy velem találkoztatok. Képzeljétek, hogy én valami jó tündér vagyok, a ki segíteni akar rajtatok. Most szépen lassan

ballagjatok előre Ujváros felé. . . ha valahol az ut kétfelé válik, kérdezősködjétek. Én majd visszatérek értetek. Most már hajts, kocsis!

(Folytatása következik.)

ABRONCS-JÁTÉK.

HAJTOM, hajtom, kergetem,
Az én könnyű kerekem.
Ha egyszer meglóditottam,
Szalad, gurul, vígan s gyorsan.

Egyben szekér s pariipa:
S nincs is benne más hiba,
Mint az, hogy magam gyalog
A nyomában szaladok.

De nincs is ez anyjiba,
Inkább haszon, mint hiba:
Egy kicsit futkosni jó,
Hasznos a kommczió.

ARANY KALÁSZOK.

Erődhez nem méreték,
Hogy mindenek kedvére tégy.

*

Ifju kor van
Az ó-borban.

*

Ahol ételt főznek hatnak,
Ott heten is jóllakhatnak.

BÁBU FESTÉS.

A NAGY eső elmosá
A Viczámnak képít.
Hol az ecset, a festék,
Mely fölfrisít, szépít?

Szerencse, hogy elhozád
Festék ládikádat:
Hamar! Fessem újra be
Mégfakult Viczámot.

VESZEKEDŐ MICZUSKA.

— Állatmese. —

(Képpel a 297. lapon.)

PUHA pázsiton, meleg napfényben ké-
nyelmesen heverészett Miczuska, a
fiatal czicza és durezásán dorombolt.

— No bizony! Hát nem is megyek
többé hozzájok! Sokkal jobb egyedül lenni,
akkor legalább senki sem bosszant, nem
kell veszekedni.

És félig behunyt szemmel kinyújtó-
zott, sütkérezett. Nagyon pompásan érezte

itt magát, sokkal jobban, mint odabent a
házban, a hol örökké pörben állt testvér-
kéivel. Miczuska váltig azt mondogatta,
hogy nem ő a hibás, hanem a testvérei.
Ezek meg mindig azt bizonyították, hogy
ők nem okai a pörpatvarnak, hanem Mi-
czuska. Az öreg czicza-mama pedig azt
mondta rá, hogy hibás ott egyik is, a má-
sik is.

— Pedig ebben nincs igaza, dörmögé
Miczuska. Én soha sem veszekszem, ha
velem nem veszekesznek. De már azt csak
nem engedhetem, hogy kifogjanak rajtam!

A mint szétnézett a virágos mezőn,
nagyon megtetszett neki.

— Szeretnék itt maradni végképen.
Akkor az én veszekedő testvéreim legalább
nem bosszanthatnának többet. Szörnyű
módon kellemetlen az, mikor örökké pör-
lekedni kell... és még azt mondják, hogy
én keresem a veszekedést! Soha bizony!

Miczuska teljesen meg volt elégedve
magával és tovább szunyókált a napon.
Végre megunta a fekvést és odább sétált.
A kis tó partjára ért és mert a melegtől
megszomjazott, inni akart. De a mint leha-
jolt a tiszta víz fölé, meglepetve látta, hogy
egy másik kis czicza néz vele szembe.
(Lásd a képet a 297. lapon.)

— No, ez már mégis csak bosszantó!
szól Miczuska. Azt képzeltem, hogy egy-
magam leszek itt és tessék!... itt van egy
macska... ki tudja hányan vannak! Bizo-
nyosan ide fognak jönni sétálni, bosszan-
tani fognak. Eddig soha sem láttam itt
őket, alkalmasint rám leselkedtek, meg
akartak lepni. De már ezt nem tűröm!

Ujra lehajolt a víz fölé és mérgesen
kiáltá:

— Hallod-e? Ki vagy és mit keresel
itt? Takarodjál innen!

És mérgesen nézett arra a másikra.
De az a másik épen olyan mérgesen nézett
vissza, szintén mozgatta a száját, csak-
hogy mégsem szólt semmit. Miczuska
most még inkább felforrtyant.

— Micsoda? Hát még csufolni mersz? Tüstént pusztulj innen!

De a milyen fenyegető mozdulatot tett Miczuska, épen olyat tett az a másik

is, távozni pedig semmikép sem akart, sőt mindenben utánozta a Miczuska mozdulatait. Már ezt nem tűrhette Miczuska és mérgesen rárohant ellenségére, — —

EGY MÁSIK CZICZA NÉZ VELE SZEMBE. (Lásd a 296. lapon.)

azaz beleugrott a vízbe. Ekkor aztán nem látott többé senkit és semmit, de annál inkább megijedt, mert későn vette észre,

milyen bolondot tett, — megfulás veszedelmébe jutott. Kétségbeesetten vergődött, de nem tudott uszni. Milyen szomorú

vége lett volna, ha a partról egyszerre feléje nem nyul és ki nem huzza valaki. Az öreg czicza-mama volt, ki Miczuskát kereste és szerencsére épen jókor érkezett, hogy mindent halljon és lásson s Miczuskát meg is mentse a veszedelemből.

— Te oktalan! mondá neki. Hát nem vetted észre, hogy amit láttál, az csak a te saját képed, melyet a víztükör mutatott? Persze, a ki veszekedő természetű, az soha sem gondol meg jól semmit, hanem veszekszik még a saját árnyékával is. Most takarodjál haza!

Miczuska elázva, dideregve sompolygott haza s e naptól fogva leszokott a veszekedésről, mert a hányszor belekezdett, a többiek nevetve mondák.

— Maradj magad, veszekedjél az árnyékkoddal.

TAVASZI ÁLOM.

(Képpel a ezimlapon.)

*VIRÁGZÓ fák illatos hűsében
Alszik Béla kicsiny bölcséjében
S álmodik gyermek-játékiról;
Álmát szövik jóságos tündérek,
S hangzik bele édes-büvös ének
A virágzó fának ágirul.*

*Kis madarak: pinty, rigócska, sármány,
Röngatózva ingó bokrok árnyán,
Oda gyűltek a bácső köré.
Sőt az egyik rá is szállta épen
S hű, gondozó, dalos dajkaképen
Oda hajlik a gyermek fölé.*

*»Kis pajtásim — a füeska alszik,
Csöndes pihégése alig hallszik —
Csitt!... Csupán egy van még, ami kell:
Hogy ha rá száll légy, bogárka, dongó,
S egyéb rovar a léghen rajongó:
Gyorsan szálljunk oda s csipjük el!»*

KÉT KIS VÖRÖSBEGY TÖRTÉNETE.

— Mese. —

Egy kis falu határában igen sok vörösbegy fészelt. A falu körül annyi nagy fa volt, hogy a kis madárkák nagyon jól elfértek, és a finom moha, mely a fák derekán képződött, igen alkalmas volt fészek készítésére. A templom körül és a paplak kertjében is egy kisebb vörösbegy csapat volt letelepedve. Mindenfelé laktak a jegenye- és bükkfákon, sőt még az apró vadrózsa-bokrokon is. Reggeltől estig hangzott a kert az énektől.

A vörösbegyek közt legszebb volt Piros, ő tudott legjobban énekelni is, és a többiek akárhogy iparkodtak, nem tudtak vele versenyezni. Boldogan élt Piros napról napra, míg egy reggel meg nem látta a gyönyörű kis Piroskát, ki a templom tornyán ült és a tollait egyengette. Piros bámulva nézett rá, ahogy csak egy vörösbegy bámulni tud, aztán rendbe szedte tollait és feléje közeledett. Piroška leröpült a templomról egy ribizke bokorra, melynek érett bogyóit csipkedni kezdte. Piros melléje röpült és énekelni kezdett, de hogy mit felelt volna Piroška, azt nem tudjuk, mert a szomszéd bokorból anyja hangját hallotta, aki őt hívta. Piroška tehát haza sietett és azután még jó ideig lehetett hallani az öreg vörösbegy pörölését, mert pirongatta leányát, hogy távoznia mert a fészekből. Piroskának az anyja még eddig nem igen engedte meg, hogy a fészket elhagyja, mert azt tartotta, hogy szárnyai még igen gyöngék.

BEGY

an igen sok
A falu körül
hogy a kis
k, és a finom
szódott, igen
ére. A tem-
jében is egy
t letelepedve.
- és bükkfá-
rózsa-bokro-
tott a kert az

egszőbb volt
mekelni is, és
ak, nem tud-
an élt Piros
el meg nem
át, ki a tem-
t egyengette.
gy csak egy
ztán rendbe
lett. Piroska
izke bokorra,
edni kezdte.
elni kezdett,
ska, azt nem
korból anyja
ta. Piroska
még jó ideig
begy pörölé-
hogy távozni
ak az anyja
meg, hogy a
rtotta, hogy

— Majd ha el tudsz röpiülni oda, abba a nagy erdőbe a mező szélén, akkor lesz az ideje, hogy elhagyd a fészket hosszabb időre, mondá neki.

És hogy még jobban elvegye a kedvét az idő előtti kirándulásoktól, hát ijesztgette a varjakkal, melyek elfogdossák a fiatal vörösbegeket. Piroska csakugyan nagyon félt a fekete varjaktól, melyek magasan röpködnek és ijesztő károgással csapnak le áldozataikra. Hanem azért, mikor anyja nem volt otthon, ki-kiszökött a fészekből, de hamar vissza is repült, ha valami fekete madarat pillantott meg. Mikor Pirossal a torony tetején találkozott, természetesen akkor sem volt odahaza az anyja és mikor Piroska hazatért, volt mit hallania az engedetlenségről és annak következményeiről. Piroska meg nem állhatta, hogy így ne szóljon:

— De mamácskám, egyszer csak ki kell már röpiülnöm a fészekből, a többi vörösbege az én koromban már szabadon röpköd.

— Hálátlan! Hát el akarsz hagyni?

— Nem én mamám, de lásd, ugy elunom itt magamat, hogy nem látok senkit. Aztán szárnyaim is elég erősek már, hogy hosszabb utat kibirjanak.

Anyja látta, hogy nem bír vele, hát röviden csak ennyit mondott:

— No hát jól van. Holnap bemutatlak az atyafiságnak.

Piroska ennek nagyon örült, de az igazat megvallva, jobb szeretett volna egyedül kimenni.

Másnap az öreg vörösbege kiröpült több ismerősével a mezőre, jól lelkére kötve leányának, hogy a kertből ne tá-

vozzék. Piroska először azzal mulatott, hogy fölrepült egy fának a leghegyére és körül nézett a mezőkön, hol csapatos-tól szálltak a madarak. Piroskának is kedve kerekedett sétálni, leröpült hát a fáról és kiszállt a mezőre. Nem messze a kertől egy szép, tiszta vizű kis patak folydogált, partjain vadrózsa bokrok és kék harangvirágok diszlettek, a tavon pedig a tavi rózsza nagy, sötétzöld levelein apró kis békák ugrándoztak, legyeket fogdosva. Piroska, mikor odaért, egy kis bokorra ugrott és lenézett a tiszta vízbe, hogy a saját arcát láthassa. De mennyire megijedt, mikor a maga kis feje mellett egy másik szürke fejeeskét és két ragyogó fekete szemet látott. Megfordult — hát Piros urfit látta maga mellett. Nagyon megörült ennek a találkozásnak, de nem akarta mutatni s így szólt:

— Jaj de megijesztett, Piros ur!

— Én? Igazán nagyon haragszom magamra érte. Lásd, én nem szoktam olyan könnyen megijedni.

— Elhiszem, de mikor más valaki nem gondol semmire, hát mégis csak megijed, ha hirtelen mellette terem más valaki.

— Persze, még nincs hozzászokva a nagyvilághoz. Pedig, Piroska kisasszony, maga már nem olyan kis madárka; már abban a korban van, hogy elhagyja a fészket és elröpüljön a nagy erdőbe. Ha tudná, milyen jó ott! A levegő olyan hűvös a nagy bükkfák alatt. Jöjjön velem oda.

Piroska nagyon szívesen ment volna, de nem mert.

— Hátha varjakkal találkozunk? Nem tudjuk magunkat megvédeni.

— De nem fogunk velök találkozni.

— Igen, de a mamám azt mondta, hogy elfogják a fiatal vörösbegyeket, kik messze távoznak a fészektől.

— Ezt mondják mindig a mamák. De hiszen nem is lesz egyedül, én is megyek.

— De nézze, a nap már nyugovóra hajlik, már egészen eltakarják a bükkfák.

— Nagyon magasak azok a fák, Piroska.

— Szárnyaim is gyöngék még, nem birnak olyan hosszú utra.

— Dehogyan, csak meg kell próbálni! Ha elfáradt, majd pihenjünk.

Addig-addig biztatta Piros urfi, míg Piroska végre megcsattogtatta szárnyait és elröpültek az erdő irányába. De hát bizony mégis csak jó messze volt az az erdő és mire oda értek, a nap félig-meddig már lenyugodott. Ott aztán elkezdtek a fákon ugrálni és röpkedni. A mezőre a nap utolsó sugarai sütöttek és Piroska azt hitte, hogy a nappal még sokáig fog tartani. Piros urfi szalmát és mohot szedett össze és mikor már jó csomó volt együtt, így szólt Piroskához:

— Nem segít nekem fészket rakni?

— Minek az? kérde Piroska.

— Hogy legyen egy jó kis fészünk. Nem sokára már el fogja hagyni a szülei otthont. Ha segítene egy kicsit? folytatá és egy ágacsokát nyújtott eléje.

Piroska elvette és a Piros által mutatott két ág közé helyezte. Neki láttak mindketten; de hát sok idő kell, míg egy fészket elkészül. Még felényire sem voltak vele, mikor Piroska észrevette, hogy már meglehetősen sötét van. A nap már

lenyugodott, csak a bíbor fény jelezte az égen a helyet, ahol eltűnt.

— Ha sietünk, mondá Piros, még haza érhetünk, mielőtt besötétednék.

Kisiettek az erdőből, de alig értek a szélére, Piros ijedten látta, hogy a mezőkről sűrű köd emelkedik és beburkol mindent. Jól tudta, hogy ebben a nedves, sűrű ködben hiába igyekeznék a haza vezető utat megtalálni. Ebben a pillanatban egy nagy csapat varju repült el a fejük felett és nagy káromással az erdőben egy fára telepedett. A félénk Piroska reszketni kezdett.

— Jaj de félek! dehogyan mernék most ezen a nagy mezőn átrepülni, hisz tele van varjakkal. Oh! mért nem hallgattam anyámra!

— Vissza kell térnünk az erdőbe, ott eltölthetjük az éjt és holnap korán reggel haza mehetünk.

— De hol fogok hálni, kérde Piroska kétségbeesve. Nem ismerek senkit ebben az erdőben!

— Ne féljen, majd betérünk valakihez vendégül. Menjünk!

Piroska még habozott egy kissé, de látta, hogy mást nem tehetnek, hát megfordult és Pirossal együtt visszarepült az erdőbe. Minden csendes volt már a nagy fák alatt és sokáig keresgéltek valami kisebb madár lakása után, míg végre egy fülemile fészkeire bukkantak. A fülemile, fejét szárnya alá dugva, mélyen aludt.

— Fülemile asszonyság! szólt Piros; de a fülemile nem mozdult.

— Fülemile asszonyság! ismétlé Piros, de megint hiába. Piros ekkor egy

kissé félre hajtotta csőrével a leveleket, melyek fődélül szolgáltak. Erre aztán fölriadt a fülemile.

— Asszonyom, ne féljen, szólt Piros, nem akarjuk bántani. Mi vörösbegyek vagyunk, itt az erdőben meglepett az éj. Ez itt az én barátném, Piroska, én meg Piros vagyok.

— Mit akarnak? kérde a fülemile. Ha éhesek, van az erdőben elég mag és gyümölcs.

— Nem vagyunk éhesek, de Piroska kisasszony nagyon fáradt és fázik, azért kérem, adjon neki egy kis helyet fészékben.

— Lehetetlen, felelé a fülemile. Négy gyermekem van és a fészekem igen kicsi. Hanem itt a szomszéd bokorban lakik két rokonuk, vörösbegyek, kiknek még nincs családjuk, ők majd adnak szállást.

— Köszönjük a jó tanácsot, mondá Piros, és ezzel eltávoztak.

Piroska nagyon szomorú volt.

— Maradjon itt ebben a bokorban egy kissé, szólt hozzá Piros, én addig rokonainknál keresek lakást.

Eltávozott és nemsokára rá is akadt egy mogyoró bokorban, a rokonai fészékére.

— Kedves atyámfiai, szólt halkan Piros, megezibálva gyöngén a fészket.

— Ki az? hallatszott egy kellemetlen hang.

— Ne haragudjék, kérem, mondá Piros. Én és barátném kis vörösbegyek vagyunk, eltévedtünk ebben a nagy erdőben, és azért kérem, ha egy kis helyet adna Piroska számára a fészkekben.

— Nincs hely a fészkekben, hangzott a vörösbegy feleségének éles hangja.

— Asszonyom, szólt Piros könyörgő hangon, Piroska kisasszony nagyon kicsiny és kevés hely kell neki.

— Menjen tovább és keressen máshol helyet.

Piros szomorúan ment odább, mert látta, hogy itt nincs mit várnia. Mikor eltávozott, az öreg vörösbegy így szólt a feleségéhez:

— Kedves feleségem, mégis adhatunk volna egy kis helyet a szegényeknek.

— Ugyan hallgass és aludjál! rivalt rá mérgesen a feleség.

És rögtön csönd lett, mert a veresbegy nagyon félt a feleségétől és nem mert neki többet erről a dolgról szólni. Piros visszasietett a társához. A szegény Piroska csak úgy remegett a félelemtől.

— Nem maradok itt többé magam. Ott a bokor alatt csillog valami, mintha csak varjunak a szeme volna.

— Az ott? kérde Piros. Hisz az Szent János-bogárka. Azt bátran megfoghatja lámpásnak és erről a világról tudni fogom, hogy hol van.

Piroska nekibátorodva követte társát, de a sötétség oly nagy volt, hogy nem látták, hová lépnek, és míg a Szt. János bogarat iparkodtak megfogni, hát véletlenül egy páfrány-levél alatt alvó béka hátára ugrottak. A szegény béka annyira megijedt a váratlan támadástól, hogy magasra földobta magát és egy a bokorban alvó rigóra esett. A rigó álmából felriadva, erősen megvagdosta csőrével a békát.

— Mit akarsz itt?... Hogy kerülél ide?... Te haszontalan semmirevaló! kiabált rá dühösen.

— Asszonyom, mentegetőzött a béka, nem az én hibám. Felriadtam álmomból, mert...

— Ha valaki olyan ijedős, hát ne aludjék más szomszédságában, feleselt a rigó.

— De kérem, igyekezett szóhoz jutni a béka, én nem tehetek róla, két madár bujkál itt a bokrok közt, nem tudom, hogy mit akarhatnak.

— Menj innen és ne csapj lármát, sugá a rigó megijedve, még ide jönnek és megtámadnak.

— Asszonyom, szólítá meg e perczen Piros, ki az egész beszédet hallotta, nem vagyunk mi rablók, hanem vörösbegyek.

Mikor a rigó meghallotta, hogy csak vörösbegyek és így nincs mitől félni, ismét nagy hangon kezdett beszélni.

— Akárkik is legyenek, jobban tennék, ha aludnának csavargás helyett.

— Magunk is szeretnénk aludni, de nincs fészünk és...

— Nincsen fészük! Hát akkor mit keresnek itt, csavargók?

A rigó éles hangja fölébresztette a körülötte lakó madarakat.

— Ki az?... Mi történt?... hangzottak a kérdések minden fészekből.

— Két csavargó vörösbegy jár itt, föl akarják használni a sötét éjet, hogy megfoszszanak fészkeinktől; és ha egy derék béka föl nem ébreszt...

— De asszonyom! szakítá őt félbe méltatlankodva Piros.

— Hallgassanak! sugá nekik a béka. Bujjanak ide, a páfrány levél alá. Nem használ itt most semmi okos szó.

Mindenfelől hallatszottak a kérdések:

— Mit akarnak ezek a rablók?... Hol vannak?... Láttá őket?...

Ha látták volna a két szegény kis madárkát a nedves fűben dideregni, bizonyosan még is csak megszánták volna őket. De az éj sötét volt, nem láthattak semmit. Mikor a zavar végre lecsillapodott, előbujt a két kis vörösbegy a nedves hajlékból.

— Menjünk, keressünk valami lakatlan fát, nem akarok már senkit sem fölzarvari álmából, mondá Piros.

Kirepültek a sűrű bokrokból és egy kis bolyongás után egy elhagyatott, vén fenyőfára akadtak. Ágait letördelték a viharok és törzsét vad repkény és sűrű moha fedte.

— Itt senkit sem fogunk zavarvari, mondá Piros; ezen a fán nincs fészek.

Piroska, miután meggyőződött, hogy a fa csakugyan lakatlan, előre haladt. Egyszerre csak Piros megállította.

— Egy nagy odut látok a fában; ne mozduljon addig, míg meg nem vizsgáltam, hogy üres-e?

Piros előre kuszott és az üreget üresnek találta. Azután Piroska is mellé sietett és az odu nyílásánál megálltak. Piros kissé előre ment és várt, de semmi sem mozdult.

— Lépünk be, mondá Piros, itt jó helyen leszünk.

— Ne menjünk nagyon be, felelt Piroska, jobb szeretek itt a szélén maradni.

— De lejjebb talán melegebb lesz. Várjon itt rám, Piroska, majd hívni fogom.

És Piros beljebb hatolt, vigyázva ment mind lejjebb és hallgatózott, de mély

csönd uralkodott odabent. Egyszerre azonban rémülten állt meg, az odu végében hat szemet látott csillogni. Menekülni akart, de a rettegés megszibbasztotta szárnyait és lábait. Piroska jutott eszébe, föl akart röpködni, de szárnyai nem bírták. A három varju gyorsan közeledett és nesztelenül csuszott fölfelé. . . .

Piroska csodálkozott, hogy Piros nem hívja és vissza sem tér. Utána kiáltott tehát, először halkán, aztán mind hangosabban. Ebben a perczen kétségbe esett fütytyenget hallatszott. . . nemsokára követte egy másik. . . és azután csönd lett.

Ez a két rettenetes fütytyenget másodszor is fölriasztotta az erdő lakóit. A madarak aggódva várták, mi fog következni, de csöndes, nyugodt köröskörül minden. Másnap mindenki az éjjel történetekről kérdezősködött.

— Bizonyosan azt a két kis vörösbegyét érte valami baj, kik este nálam voltak lakást kérni, szólt a fülemile. Ha tudtam volna, hogy szerencsétlenség éri őket, hát mégis csak csináltam volna nekik egy kis helyet a fészkenben.

— Látod feleségem, szólt halkán a vörösbegy, nagyon rosszul tettük, hogy elkergettük őket. Ez szerencsétlenséget fog ránk hozni.

A rigót szintén furdalta a lelkiismerete, de hogy elnémitsa, igyekezett elhittetni a madarakkal, hogy bizonyosan nem a két kis vörösbegytől eredtek azok a kétségbeesett hangok.

— Nézzük meg, kiáltott a fülemile. Valahol a nagy fenyő táján történhetett.

— Menjünk, nézzük meg, ismétlék a többi madarak és a béka követte őket.

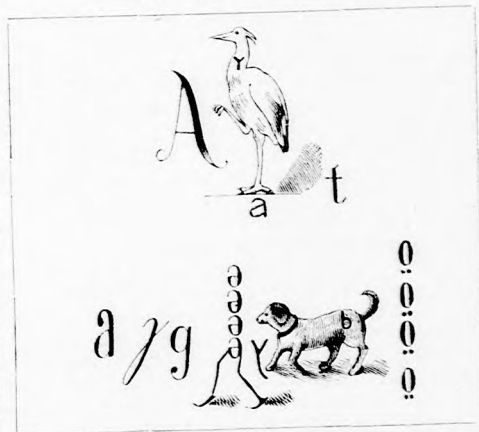
Nem sokára a nagy fenyőnél voltak. A két kis vörösbegy ott feküdt a fenyő tövé-
nél, szétmarczangolva, élettelenül. A kis béka könyezve nézett a szegény kis vörösbegyekre és a madarak mindegyike virágot és falevelet szórt rájuk.

Ettől a naptól fogva, ha a kis madarak nagyon eltávoztak a fészektől, anyjuk elbeszélte nekik a szegény kis vörösbegyek történetét.

Francziából

Bittó Pista.

KÉPREJTVÉNY.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „KIS LAP” XXVIII. köt. 17-dik számában, »A kék dongó ülete« című beszélykében foglalt számtani feladvány megfejtése:

A légy 98-szor kerülte meg az asztalt.

Helyesen fejtették meg: Zsitvay Lola, Falkenheim Ernő, Freund Rozália, Ernst Miklós, Mátrai Riza és Laczi, Sátor József, Hertz Berta, Ilka és Aranka, Berger Helén, Balogh Jenő, Mandl Dezső, Hirschler Pista, Szeeső Milena, Kemény Mariska, Sternfeld Vidor, Nemcsik Erzsike, Somssich Eszter, Kaufmann Artur, Elsner Rella, Roth Regina és Róza, Mayer Irén és Gizella, Hillmayer testvérek, Richtzeit Artur

és Vilmos, Roth Eugénia, Vitályos Mariska, Deutsch testvérek, Kempfner Rerka (?), Kármán Ferencz, Döry Elek, Schwartz Berta és Józsi.

HIBAIGAZÍTÁS.

A »Kis Lap« mult heti számában a H. A. urnak szóló üzenet első felében a »szerkesztés« szó »serkentést« jelent, ami által a mondat értelme világossá lesz.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Mészáros Erzsike. Ha feljössz Budapestre, engem minden pénteken délben biztosan a szerkesztői irodában találsz. Igen szívesen látlak. — **Roth testvérek.** A »Forgó bácsi színháza« megjelenésében és megrendelhető minden könyvkereskedés által. — **Borota Vladimír.** Már rég megjelent magyarban is. A fordítás és írás csinoságát azonban örvendő tudomásul veszem. A rejtvények rajza is sikerült, de két végletes hibában leledzenek: vagy nagyon könnyűek, vagy nagyon nehezek, mint p. a. »tentatartó«-ban az elől fölül megcsontított vár. — **Küszler Gizella.** Folytonos haladásodnak s szorgalmad jutalmainak híre nekem is örömemre szolgál. — **Hilmayer testvérek.** A Roth testvéreknek szóló üzenet hozzátok is van intézve. — **Gold Margit.** Én csak azt a nevet közölhetem, amely a küldeményre ki van írva. A magad mulasztása és nem az én hibám. A bátyád »nagy haragja« engem nem háborgat. — **Kispát Klára.** Épen a legfontosabb: a szám, olvashatatlan az írásodban. Ha jól sejttem: 111-et írtál; ez pedig messze esik az igazságtól. Tanulság: tisztán és olvashatóan írd. — **Schäffer Béla.** Se formára, se tartalomra nem válik be. Egy-egy sikerült sora azonban dicséretre méltó. — **„Április bolondja“.** El kell ismernem, hogy előadása sima és gyakorlott kézre vall. De meséje érdektelen. Ha valami tartalmasabb fog eszedbe jutni, azaz, ha egy adott eszmét vagy tárgyat gondosabban dolgozol ki: közölhetőt is fogsz adni. Egy helyt azt írod: »Iszonyatos dörgés után az égből villám szellte (szelte) át a leget.« Ez épen megfordítva szokott történni. S Ödönről, ki már tanult fizikát, föl kell tennünk, hogy vihar alatt nem huzódik a sikon kimagasló fa alá, tudva, hogy a kitünőbb tárgyak magokhoz vonják a villámot. A kézirat (melyre egészen fölöslegesen rájegyzetted, hogy (a) »szerző sajátja«) minden pénteken délben átvehető. — **Freund testvérek.** Szívesen fogadom az üdvözlöt és viszonzom. — **Klecsinszky Rudolf.** Az a Deák-szobor, melyet akkor láttál, csak afféle gipsz (fősz) öntvény volt. Az ércz-szobor még nincsen megöntve. De soká már nem késik. — **Wollner Josephine.** A közlendők sorába tettem. — **Nagy Aladár.** Az elő-

adás célját a szinlapon s nem a nekem külön írt levélben kellett volna kitenni, valamint azt is, honnan vettétek az előadott szindarabokat. Tehát a régi hibába estetek, amelyet egyszer már megróttam. — **Szuresányi Géza.** A kép-rejtvényeid nem annyira »nehezek«, mint monddod, hanem inkább érdektelenekek s helyvel homályosak. Van egy ember rajzolva: ez »Phil«. Mi az a »Phil«? Aztán jó egy nőalak: ez »Adél«. Megfejtése: »Philadelphia«. Már így, kis öcsém, nem szoktak rébuszt szerkeszteni. — **Valeria és Emma.** A kusza levelet voltaképp a »Büntetés« rovatába akartam tenni. De így, családi nevetek kihagyásával, azért térek rá itt, hogy fölvilágosítsalak egy tévedésed iránt: Fiume nem tenger, de kikötői város. — **Szakáll testvérek.** A kiállítás ismertetése kívül esik a »K. L.« keretén. Minden pénteken délben a szerkesztőségemben vagyok található. — **Korpás Gyula és Vassics Zeno.** A budai hévizeket már a rómaiak is ösmerék. Később a törökök csak szaporították a fürdőket. — **Holländer Hugo.** A 3. számot szívesen közölném, csak a negyedik sorának volna értelme. »Lethe« helyett »Lete«: ez nem szabatos. — **Balogh testvérek.** A »Forgó bácsi színházában« s a két év óta a »K. L.«-ban megjelent darabokból bőven választhattok. Nemsokára közlök ismét egy újabbat. — **Iren néni.** Köszönettel vettem s örömmel közlöm. — **Szeremley Béla.** A levél kihirdés kihüvelyezhetetlen titkai szerint, a »tulipán« rejtvény helyes megfejtése csak e héten jutott kezembe. — **Sternfeld Vidor.** Tiltakozol — és méltán — hogy nevedet a kiadó-hivatal ne változtassa »Sternfeld«-re. Én meg — szintén joggal — hibáztatom, hogy »Vidor« magyar keresztnévedet »Widor«-nak írod. — **Ferenczy Feri.** A levél hamisítás, még pedig izetlen. Elttem. . . . fálván lesz, aki rá ismer. — **Reichenfeld Gizella.** Nem volt az haragosan írva. A rejtvények közül az egyiket kiadom. Az elsőre nevez: az országos és nem budapesti kiállítás. A leveled mooskos. Már ezért inkább volna okom a nehezítésre. — **Bulcsu Éva, Gréger Szeréna.** Nem képezte megfejtés tárgyát. — **Több rendbeli rejtvény, elbeszélés stb., melyet itt egyenkint elő nem sorolok, egy s más okból nem közölhető.**

Jótekonyság.

Tihanyi árvái javára: Gászner testvérek 1 frt., Isaák Sára és testvérei 6 frt.

Ez adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« című napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1885. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai részv. társulat.